

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobkyně: **I. F.**

zastoupena advokátem Mgr. Ing. Karlem Mockem
sídlem Nádražní 923/118, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024 č. j. MSK 92057/2024, ve věci
přestupku proti občanskému soužití

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 8. 10. 2024 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024 č. j. MSK 92057/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2024 č. j. MUFO 47948/2024, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

zákona č. 251/2016 Sb.,
o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých

přestupcích“), za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a dále povinnost náhrady škody poškozené D. L. výši 7 130 Kč a povinnost náhrady škody poškozené Revírní bratrské pokladně, zdravotní pojišťovně ve výši 2 651 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je částečně nepřezkoumatelné s ohledem na provedené důkazy a skutková zjištění z nich plynoucí. Žalobkyně má za to, že ve věci došlo ke svévolnému hodnocení důkazů při současném nedostatečném zdůvodnění učiněných závěrů. Poškozená se snažila jednání mezi ní a žalobkyní zveličit. Dle žalobkyně kamerový záznam zpochybňuje, že by žalobkyně do poškozené opakovaně žduchala, třískala, či dokonce, že by ji opakovaně švihala proutkem. Žalobkyně přitom nevyloučila dva, resp. tři jednorázové kontakty s poškozenou. Kromě těchto dvou až tří jednorázových fyzických kontaktů není na kamerovém záznamu vidět žádný pohyb žalobkyně, natož opakované výpady, údery a šlehání proutkem. Vzhledem k tomu, že po první a druhé interakci se poškozená vzápětí objevila na zídce, je nemožné, aby tyto interakce souvisely s pádem poškozené. Správní orgán navíc učinil nesprávné skutkové zjištění, že šlo o 6 sekund, když dle žalobkyně šlo o sekundy 4. V tomto intervalu poškozená musela učinit sérii kroků, aby posunula židličku a dostala se zpět na zídku. Dle žalobkyně je vyloučeno, aby se poškozená za pouhé 4 sekundy dostala zpět na zídku. Správní orgány nevzaly v potaz, zda je vůbec objektivně možné takové kroky vykonat a nerefletovaly zkreslená tvrzení poškozené. Při vědomosti významně zhoršených osobních vztahů mezi žalobkyní a poškozenou, včetně manžela poškozené, se o to více dostává do popředí povinnost správního orgánu hodnotit důkazy a skutková zjištění z nich učiněná se zvýšenou pečlivostí, tak aby nebyly pochyby o skutkovém stavu věci. Správní orgán I. stupně učinil z kamerového záznamu žalobkyně pouze základní skutková zjištění. Žalobkyně dále uvedla, že pokud poškozená tvrdila, že spadla do podřepu, jde o zjevný nesmysl, jelikož jí v pádové trajektorii musela vadit stolička a logicky by musel následovat nekontrolovatelný pád na zem. I pokud by poškozená nepřesouvala stoličku, je vyloučeno, aby se mohla objevit tak rychle a dynamicky zpět na zídce. Žalobkyně zpochybnila, že by poškozená spadla a dostala se do podřepu. Žalobkyně rovněž zpochybnila šlehání proutkem, neboť v takovém případě by byl kamerou zachycen alespoň blíže neidentifikovatelný pohyb. Správní orgán I. stupně proto dle žalobkyně naprosto rezignoval na své vlastní úvahy o skutkovém ději a spokojil se s verzí poškozené. Nelze tak hovořit o naplnění skutkové podstaty přestupku, neboť chybí jeho objektivní stránka.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a dále uvedl, že v rámci žalobních bodů žalobkyně namítá prakticky totéž, jako učinila v odvolání. Žalovaný nepovažuje námitky žalobkyně za důvodné, neboť má za to, že se se vším rozporovaným vypořádal, stejně jako správní orgán I. stupně. Co se týče žalobních námitek ohledně tvrzení, že žalovaný rezignoval na své povinné úvahy o skutkovém ději a nevyložil, proč považuje za možný a věrohodný skutkový děj spočívající v „pádu poškozené do podřepu“ přes stoličku a promptní výstup poškozené na zídku plotu, žalovaný uvedl, že si to zcela dobře představit dokáže, protože je přirozeným reflexem dopadnout na nohy. Naopak úvahy žalobkyně, že jedna noha poškozené zůstala na zídce, a proto nemohla dopadnout do šikmého podřepu, naprosto neodpovídá výpovědi poškozené. Poškozená

avedla, že se pád snažila vybalancovat, a hlavně nespadnout na záda. Jak dále uvedla, dopadla do šikmého podřepu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. V replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 27. 12. 2024 a v doplnění repliky doručené krajskému soudu dne 5. 1. 2025 žalobkyně zrekapitulovala a rozhojnila argumentaci uvedenou v žalobě.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 27. 5. 2023, v době asi od 9:25 hodin do 10:45 hodin, v obci Kunčice pod Ondřejníkem, u oplocení mezi pozemky u rodinných domů č. p. X a X, přes oplocení fyzicky napadla sousedku D.L., (dále také „poškozená“), a to tak, že ji oběma rukama nad plotem odstrčila v době, kdy poškozená stála na betonové zídce plotu (ze strany od domu č. X), ve výšce min. 80 cm, přičemž poškozená upadla do podřepu na zem, na svažité travnatý pozemek, a poté, co po chvíli znovu vylezla na betonovou zídku, žalobkyně do ní opět oběma rukama strčila (již bez pádu na zem), také ji min. dvakrát šlehla proutkem (větvičkou s lístky o délce kolem 40 až 60 cm) po levé části těla – tváři, hrudi a rukou, v důsledku čehož poškozená utrpěla drobné oděrky kůže na horních částech prstů a na hřbetu levé ruky, na vnitřní ploše levého předloktí, na levé paži a na levém rameni, na horní části hrudi a na obličeji pod jařmovým obloukem, a dále utrpěla bolestivost v oblasti krční a bederní páteře a bolestivost levého kolene, kdy poškozená byla ještě téhož dne 27. 5. 2023 ošetřena v nemocnici ve Frýdku-Místku na centrálním urgentním příjmu. Správní orgán I. stupně uložil obviněné správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. Dále správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost nahradit poškozené částku 7 130 Kč jako škodu představující ušlý výdělek a dále nahradit škodu zdravotní pojišťovně poškozené ve výši 2 651 Kč. Z obsahu správního spisu dále krajský soud zjistil, že dne 21. 6. 2023 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o přestupku od Obvodního oddělení Policie ČR ve Frýdlantu nad Ostravicí. Svědkem jednání žalobkyně měl být manžel poškozené L. L (dále také „svědek“). Na základě zjištěných skutečností zahájil správní orgán I. stupně řízení o přestupku a nařídil ve věci ústní jednání. K ústnímu jednání se dostavila žalobkyně spolu se svým zmocněncem, dále poškozená. Správní orgán I. stupně předvolal rovněž svědka, který se dostavil. Z ústního jednání se omluvila poškozená zdravotní pojišťovna. Poškozená D. L. a poškozená zdravotní pojišťovna uplatnily svůj nárok na náhradu škody již v rámci trestního řízení, které předcházelo řízení správnímu. Následně vyzval správní orgán I. stupně účastníky řízení k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dne 22. 5. 2024 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou shora specifikovaným přestupkem a uložil jí správní trest a povinnost náhrady škody poškozené a zdravotní pojišťovně. Proti rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Obsahem správního spisu je mimo jiné pořízená fotodokumentace zranění poškozené (oděrky na těle) a prostředí, ve kterém se skutek odehrál, videozáznam pořízený svědkem dne 27. 5. 2023 a videozáznam pořízený žalobkyní

téhož dne, dále záznam z kamerového systému na domě žalobkyně, úřední záznamy o podaném vysvětlení žalobkyně, svědka a poškozené, jakož i další výpovědi těchto osob, dále lékařská zpráva o ošetření poškozené ze dne 27. 5. 2023, fotografie doložené poškozenou a znalecký posudek k vyhodnocení zranění poškozené ze dne 23. 1. 2024.

7. Krajský soud se zabýval stěžejními námitkami žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, z čehož žalobkyně dovozuje nenaplnění objektivní stránky skutkové podstaty projednávaného přestupku. Žalobkyně namítla, že správní orgány obou stupňů nevysvětlily, proč považují jako možný skutkový děj pád poškozené do podřepu přes stoličku a následný výstup poškozené znovu na zídku plotu. Dále žalobkyně zpochybnila verzi poškozené a svědka ohledně intenzity zranění poškozené a celého průběhu skutku.
8. Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, přestupku proti občanskému soužití se dopustí fyzická osoba tím, že jinému ublíží na zdraví.
9. Předloženými videozáznamy, které ve věci slouží jako zásadní důkaz spáchání přestupku žalobkyní, má soud za prokázaný útok žalobkyně směrem k poškozené ve formě žduchání přes plot oběma rukama a opakovaně, v důsledku čehož poškozená vždy zmizí ze zídky plotu.

Na základě uvedeného lze spolu s výpověďmi poškozené a svědka, který se nacházel v rozhodné době ve vzdálenosti cca 6 metrů od poškozené, dovodit, že poškozená v důsledku žduchání žalobkyní spadla na zem a způsobila si zranění, která dokládá lékařská zpráva, jakož i předložená fotodokumentace poškozené. V souladu s argumentací prvostupňového správního orgánu má soud za to, že videozáznamy sice přímo nedokládají šlehání proutkem ze strany žalobkyně směrem k poškozené, nicméně to ani nevylučují, jelikož v době incidentu se žalobkyně i poškozená nacházely poměrně daleko od kamery, a na záznamu jsou rozpoznatelné pouze ruce žalobkyně strkající do poškozené. Předmět – větvičku/proutek, který měla žalobkyně údajně držet v ruce, ze záznamu není zřetelný, neboť je videozáznam pořízen z dálky. Žalobkyně sama však při výslechu policií připustila, že utrhla „nějaký kus keře, který mohla mít v ruce“. Také svědek potvrdil, že žalobkyně ulomeným prutem švihala jeho manželku po obličeji (viz Odevzdání věci k projednání přestupku ze dne 2. 2. 2024). Na základě uvedeného a ve spojení s důkazními prostředky obsaženými ve správním spise se jeví krajskému soudu správním orgánem předestřená skutková verze přestupku jako prokázaná a také dostatečně a přezkoumatelně odůvodněná. Nelze souhlasit s žalobkyní, že důkazy byly správními orgány hodnoceny svévolně, neboť správní orgány z provedených důkazů učinily zjištění, která jim tyto důkazy umožňovaly a následně tato zjištění vyhodnotily ve vzájemných souvislostech. Krajský soud odkazuje na argumentaci uvedenou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 3-14, se kterou se plně ztotožňuje.

10. Krajský soud při posouzení věci vycházel z důkazních prostředků obsažených ve správním spise zejm. videozáznamu, na kterém lze jednání žalobkyně zřetelně zpozorovat (výpady žalobkyně oběma rukama opakovaně směrem k poškozené), dále z fotografií (oděrky na těle poškozené). Následkem jednání žalobkyně je pak újma na zdraví poškozené prokázaná lékařskou zprávou, znaleckým posudkem, fotodokumentací poškozené a svědeckou výpovědí manžela poškozené. S přihlédnutím k časové rovině, kdy jednotlivé části skutkového děje se odehrály v rychlém časovém sledu, neshledává soud žádný prostor pro úvahu, že se skutek mohl odehrát jinak. Označené důkazní prostředky představují ucelený soubor na sebe navazujících důkazů, které prokazují skutkový děj a naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku.

11. Soud proto naznal, že k přestupku došlo tak, jak jej popsal prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí. Výpovědi poškozené a svědka soud považuje za konzistentní po celou dobu řízení. Ani vlastní skutková verze žalobkyně není s těmito výpověďmi v zásadním rozporu, kdy žalobkyně své opakované interakce proti poškozené nijak nezpochybnila. Co se týče žalobní námitky zpochybňující pád poškozené do podřepu a promptní výstup zpět na zídku plotu, soud uvádí, že výklad, který předešlely správní orgány ve svých rozhodnutích se jeví logický, podpořený provedenými důkazy a náležitě odůvodněný. Soud rovněž nemá za nemožné, že poškozená, v jejíž blízkosti se nacházela stolička, vystoupila v intervalu několika sekund zpět na zídku, ani že poškozená při pádu ze zídky dopadla do podřepu, což se vzhledem k situaci jeví jako přirozený reflex. Intervaly opakujících se interakcí žalobkyně (viz videozáznam) prokazují, že poškozená se na zídku vracela. Zobrazené jednání žalobkyně a následný tvrzený pád poškozené nevylučují újmu na zdraví poškozené v podobě namožení krční páteře a kolene. Poměrně rychlý opakovaný výstup poškozené na zídku i přes to, že utrpěla zranění (lehká), rozhodně nevylučuje, že poškozená předtím upadla do podřepu a zranila se, když se nejednalo o zranění, která by zapříčinila nemožnost pohybu poškozené. Soud v této souvislosti považuje za příléhavý také názor žalovaného, že jednání poškozené bylo podpořeno určitou mírou adrenalinu. Žalobkyně svou verzi pádu poškozené zakládá toliko na své subjektivní úvaze, která není ničím podložena.
12. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci svého jednání (opakované ždouchání oběma rukama do poškozené, která stála na zídce plotu vysoké asi 1 m) si musela být vědoma nebezpečí pádu a také možnosti zranění poškozené. Skutečnost, že poškozená v příčinné souvislosti s jednáním žalobkyně utrpěla bolestivost krční a bederní páteře a bolestivost levého kolene, jakož i oděrky na tváři a těle, naplňuje skutkovou podstatu přestupku.
13. Soud doplňuje, že blízký vztah poškozené a svědka sám o sobě není s to vyvrátit svědkovu věrohodnost. Svědek se v průběhu řízení vyjadřoval vždy pouze k tomu, jak situaci vnímal vlastními smysly a jeho výpovědi se nelišily.
14. Pokud žalobkyně v replice doručené krajskému soudu dne 27. 12. 2024 dále rozvedla pochybnosti o újmě na zdraví poškozené, krajský soud má obsahem správního spisu tuto újmu za prokázanou lékařskou zprávou z Centrálního urgentního příjmu Nemocnice ve Frýdku-Místku vystavenou dne 27. 5. 2023 ve 12:25 hod., tj. bezprostředně po spáchání skutku, a dále znaleckým posudkem znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství ze dne 23. 1. 2024, a to v kontextu s dalšími důkazy ve správním spise.
15. V doplnění repliky doručené krajskému soudu dne 5. 1. 2025 žalobkyně doplnila své úvahy ohledně pádu žalobkyně, které má soud již za vypořádané argumentací v odst. 11. tohoto rozsudku.
16. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a provedené důkazy jsou dostatečným a věrohodným podkladem pro zjištění skutku. Napadené rozhodnutí soud shledal srozumitelným, přezkoumatelným a věcně správným.
17. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. ledna 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně